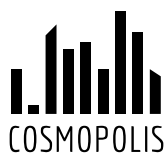

Rosie Hannigan

Měsíční zahrada

NEČEKANÉ PŘÁTELSTVÍ
POD HVĚZDNOU OBLOHOU

Rosie Hannigan

*Měsíční
zahrada*

Přeložila Michaela Melišíková

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.

under the title The Moonlight Gardening Club © 2024 Rosie Hannigan

Czech edition © Grada Publishing a. s., 2026

Translation © Michaela Melišíková, 2026

ISBN 978-80-271-5812-6

*Pro Davida, nejdůležitějšího člověka v mém životě.
Vždycky jsi říkal, že to dokážu – a teď se mi to vážně podařilo.
Naštěstí jsi měl pravdu.*

KAPITOLA 1

RUBY

Ruby zaparkovala auto na široké příjezdové cestě mimo dohled sousedů a vypnula motor. Ten hranatý prázdninový domek se šesti pokoji, nacházející se na druhé straně, jemuž se příznačně říkalo Jestřábí hnízdo, se odteď měl stát jejím domovem. Elektrická brána za ní se pomalu a s tichým vrzáním automaticky zavřela. Ruby vydechla a pomalu uvolnila ramena, která měla po celou cestu z Dublinu napjatá. Sluneční brýle si zasunula do vlasů. Ty jí docela narostly, navíc by si je měla konečně nechat zase obarvit – šedivé odrosty už jí byly nepříjemné. Zavřela oči a nejistě se sama pro sebe usmála. Pak oči znovu otevřela a rychle několikrát zamrkala.

„Zvládla jsem to,“ zašeptala. „Jamesi, zvládla jsem to – dojela jsem sem úplně sama. Kéž bys tu byl, abys to viděl.“

Ruby pevně stiskla rty, sevřela volant a po tvářích si nechala stékat slzy. Make-up se jí sice rozmazal, ale na tom teď nezáleželo. Byla ráda, že se rozhodla přijet o den dříve, aby se vyhnula provozu, z něhož by se o tomto velikonočním víkendu určitě rozklepala strachy. Meteorologové na svátky slibovali slunečné počasí a v pátek budou silnice plné aut s rodinami, které se těší, jak si prodloužený víkend užijí.

Za těch osmnáct měsíců od Jamesovy smrti měla Ruby hodně práce se správou a vyřizováním jeho obchodních záležitostí a v poslední době také s prodejem jejich domu v Dublinu, po němž následovalo její stěhování zpět do Castletown Cove. Svůj předčasný příjezd nikterak neplánovala ani nikomu neřekla, že dorazí o den dříve. Návrat do Castletown Cove byl přesně to, po čem toužila. Teď si chtěla jen dopřát trochu klidu a dát si velkou sklenku vína, zatímco se bude z balkonu kochat výhledem na moře.

Popadla svou cestovní tašku a kabelku a vystoupila z auta. Okamžitě ji obklopila ta známá, teplá vůně moře, kterou zhluboka vdechovala. Vůně a zvuky jejího rodného města byly balzámem pro její duši, jako objetí od nejlepšího přítele. Zvuk vln narážejících o pobřeží ji přiměl otočit se k výhledu, který vždy milovala. S klíči od domu pevně sevřenými v dlani přejela Ruby pohledem zleva doprava.

Zátoka před ní se ve večerním slunci celá blyštěla. Moře se třpytilo a nízko nad neklidnou hladinou kroužili rackové. Pobřežní silnice po její levici vedla k hlavní veřejné pláži a dvěma hotelům ve vesnici. Oba byly plné turistů a místních obyvatel, kteří si vychutnávali drinky a do misek s tradiční irskou krémovou polévkou Chowder si namáčeli kousky máslem potřeného chleba, do něhož se přidává i pivo Guinness. Menší hotel u pláže, kde během letních prázdnin jako studentka pracovala, aby si něco vydělala, se takřka nezměnil, tedy až na fasádu, která teď místo slunečnicově žluté byla natřená chrpově modrou. Větší hotel, bývalá honosná soukromá rezidence, zůstal i nadále bílý, i když se zdálo, že při západu slunce září meruňkovou barvou. Po Rubyině pravici se za silnicí rozprostíralo rušné hřiště a na tenisových kurtech hned vedle dva páry právě ukončovaly čtyřhru.

O něco dále po silnici se v přístavu pohupovaly lodě, z nichž se

ozývalo zvonění a cinkání, jak se pod nimi čeřila voda. Jarní vánek najednou zesílil a Ruby se v poryvu větru zachvěla. Její městské oblečení, jakkoli elegantní, zde nestačilo. James jí před dvěma lety dal k jejím čtyřiapadesátým narozeninám přiléhavé šaty značky Missoni. Byly perfektní na horké městské dny, ale před ostrým mořským vánkem, jehož poryvy přicházely znenadání, jí lehký úplet žádnou ochranu neposkytoval.

Ruby uvolnila dlaň, v níž svírala klíče od domu. S návratem do Castletown Cove se rozhodla správně. Vyrostla tu, znala tu každou uličku a pamětihodnost, věděla, komu patří které pole a kdo patří do jaké rodiny. Ačkoli se odsud už většina jejich příbuzných odstěhovala, stále měla několik přátel z Dublinu, kteří tvrdili, že se budou předhánět, aby ji mohli v jejím přímořském domě navštěvovat – Pamela trvala na tom, že pokud bude zdejší gin dobrý a písek měkký, přijede za ní jako první. Ruby se usmála. Pamela si to tu oblíbí. V Cove měl člověk na výběr ze tří pláží, v galerii se mohl kochat uměním i poobědvat a nedaleko odtamtud se nacházelo několik restaurací s výjimečně dobrým hodnocením. Ráda tu uspořádá hostinu pro přátele, pomyslela si Ruby, zatímco se dívala na moře. Bez Jamese to však nebude snadné.

Nejprve se bude muset seznámit s novými vychytávkami v Jestřábím hnízdě, do jejichž instalace se James pustil, aniž by jí vysvětlil, co a jak funguje. Všechny tyhle věci si bral odjakživa na starost on – zmodernizoval alarmy, nainstaloval bezpečnostní kamery a naprogramoval topný systém. Jako poslední stihl nainstalovat elektrické žaluzie. Ty měla Ruby ze všech jeho bláznivých vychytávek nejradši. „Ovládat ty žaluzie zvládne i blbec,“ ujišťoval ji. Dokonce *i ona* je mohla ovládat pomocí aplikace, kterou jí nainstaloval do telefonu.

Ruby odvrátila pohled od oceánu a sevřelo se jí srdce zármutkem.

Její manžel tohle místo vždy miloval. Od chvíle, kdy to tu poprvé uviděl, usiloval, aby mu dům předchozí majitelé prodali. Ruby se při té vzpomínce pousmála. Realitní makléře prakticky uháněl, dokud od nich nemovitost nezískal, načež ji kompletně přestavěl a vytvořil z ní nádhernou moderní vilu na útesu, jakou je dnes. Nejenže celý dům zrenovoval, ale dal mu navíc i nové jméno. Když Ruby poznamenala, že jako děti původnímu domu vždycky říkali Vraní hnízdo, zašklebil se a okamžitě začal vymýšlet, jak sídlo přejmenovat. Byli právě v kuchyni, kde si spolu připravovali tradiční páteční gin s tonikem, když se o tom zmínila.

„Vraní hnízdo?“ ušklíbl se James. „Proč zrovna takový název?“

„No,“ zasmála se Ruby jeho pohrdavému výrazu. „Zaprvé, podívej se, jak se tváříš – ty jsi vážně snob!“

„Tomu se říká mít určité standardy.“ Hodil po ní utěrkou. „A je dobře, že je má alespoň jeden z nás.“

Ruby tu poznámku raději přešla. James tím jistě nic nemyslel. Místo toho se ušklíbla. „Je to vysoko nad mořem,“ řekla. „A ten podivný úhel střechy nad předními dveřmi vyčnívá jako hlídková plošina čili vraní hnízdo na stěžni lodi.“

„Já to chápu,“ odvětil s podmračeným výrazem. „Vraní hnízdo... no, jak že se to vlastně oficiálně jmenuje?“

„Harbour Road číslo 3.“ Ruby nakrájela limetky a přidala je do naleštěných sklenic před sebou.

„Bože,“ zhrozil se James. „Nevím, co zní hůř.“

„To je fuk.“ Ruby mu do ginu přilila tonik. „Pro místní to vždycky bude Vraní hnízdo.“

„To říkáš teď,“ usoudil. „Ale až to tady dodělám, ani si nevzpomenou, jak to tu kdysi vypadalo. Všichni uvidí jen krásu a dokonalou symetrii.“

„O tom nepochybuju.“ Ruby se na něj usmála.

„Líbí se mi to spojení s přírodou, ta blízkost k ptákům na obloze,“ prohlásil, když mu podala sklenici. Napil se a usmál se. „Perfektní.“ Pozvedl sklenici v pochvalném gestu. „Jako vždycky.“

Vyšli do prosluněné zahrady, kde zůstali, dokud se neochladilo. Byl to vzácný páteční večer strávený doma, na který Ruby ráda vzpomínala. Když se chystali jít spát, oznámil jí, jaké nové jméno pro jejich dům vymyslel.

„Jestřábí hnízdo,“ řekl své manželce, když si čistila zuby. „To je ono. Já věděl, že mi to místo něco připomíná... Když jsem byl malý, strávili jsme léto v Maine v domě, který se jmenoval právě takhle. Byl z něj i podobný výhled na moře. Vždycky se mi tam líbilo.“

Vzal si zubní kartáček. Ruby si vzpomněla, jak se na něj podívala a žasla nad tím, že jako malý trávil prázdniny v Americe. Vůbec se to nepodobalo prázdninám, jaké v dětství zažívala ona. Jednou se vydali na týden k tetě do Carlow. Všechny děti tam spaly na lehátkách v zadní kuchyni, kde se smažily hranolky. Smažené jídlo bylo pochoutkou, ale humrovým rolkám z Maine se jistě vyrovnat nemohlo. S kartáčkem v puse pokrčila rameny. Na tom, že jí je změna názvu možná proti srsti, Jamesovi příliš nezáleželo. Ale vlastně jí to zase tak nevadilo, ačkoli ji občas napadlo, že Jestřábí hnízdo je pro Castletown Cove název příliš honosný a nicneříkající. Nic by se nestalo, kdyby prostě zůstal ten původní – místní mu budou beztak říkat Vraní hnízdo i nadále.

Plánovali, že se do Jestřábího hnízda přestěhují na důchod, ale James navzdory svému věku nechtěl přestat pracovat. Na večírku ke svým sedmdesátým narozeninám všem hostům oznámil, že dokud to půjde, bude v práci pokračovat. Ruby, ačkoli v duchu potlačovala frustraci, se smála spolu s ostatními. James byl workoholik, to věděli

všichni, ale stejně si nemohla pomoci. Proč jen to s ní před večírkem neprobral? Místo toho se mohla jen smát, příkyvovat a předstírat, že jsou na jedné vlně. Jeho slova nikoho nepřekvapila, ani trochu. Všichni říkali, že ten muž je zkrátka dřič, a pokud kdokoli potřebuje cokoli zařídit, může se na něj obrátit. Že kdyby skutečně do důchodu odešel, unudil by se. Ruby si však přála, aby o tom tehdy už věděla. Z toho, jak na všechny strany rozdávala úsměvy, měla ve tváři až křeč.

Jeho smrt byla obrovským šokem nejen pro Ruby, ale i pro přátele a kolegy, kteří se na jeho odborné znalosti a autoritu, jaké se těšil ve stavebnictví, tolik spoléhali. Ona se z toho šoku stále nemohla vzpamatovat. Jakkoli to podle některých měla očekávat – koneckonců byla o patnáct let mladší než on –, každé ráno, když se probudila sama, bez něj, jí to vědomí zasadilo tvrdou ránu. Byl její oporou, bez něj se ocitla v nejistotě a vyčerpávala se pokusy brodit se chladnými, nepřívětivými vodami zbytku svého života.

Když si pohrávala s myšlenkou, že Jestřábí hnízdo prodá, a řekla Pamele, že je pro ni příliš bolestivé na to myslet, přítelkyně jí připomněla, jak moc James ten dům miloval.

„Ruby, drahoušku, poslouchej mě.“ Pamela stiskla Ruby ruce a pak je třela, aby jí je zahřála. „Jestli je něco, co bys dělat *neměla*, tak je to prodávat ten dům. Ještě je na to moc brzy. Jsi pořád v šoku – to mě znepokojuje. Dopřej si trochu víc času na truchlení. Není nic špatného na tom, když si vezmeš nějakou dobu na rozmyšlenou.“

Ruby si vzpomněla, jak odvrátila pohled a od Pameliny ruky se odtáhla. Přitiskla si ruce k tělu a pod mnoha vrstvami oblečení ucítila vystouplá žebra. Jaká ironie, že po letech diet a cvičení dosáhla své vysněné váhy právě v době, kdy se na oblékání do přiléhavých šatů nebo bikin cítila ze všeho nejméně. James by ji každopádně pochválil. V jejím úsilí shodit pár kil ji velmi podporoval a neustále

jí připomínal, čeho chce dosáhnout. Dokonce utratil jmění za šaty z dílny Victorie Beckhamové v menší velikosti, aby ji motivoval. Ruby polkla a znovu se soustředila na to, co Pamela říkala.

„A James to tu miloval.“ Pamela se naklonila dopředu a poklepla Ruby na koleno. „Vzpomeň si, jak vždycky tvrdil, že nikde jinde na světě se necítí tak mladý. Říkával mi: ‚Pam, zlato, nikde mi není tak dobře jako u moře. Ach! Jaké příjemné vize tu mívám, při pohledu na to moře! Všechny ty staré romantické legendy! Všechny moje sny se mi vrací.““

„To napsal Henry Wadsworth Longfellow,“ popotáhla Ruby. „Byla to jedna z mých oblíbených básní.“

„Jaký že Henry?“ Pamela se zamračila, než jí to došlo. „Aha, chápu. Taky se mi to na Jamese zdálo až moc poetické. Nebylo to od něj milé, že si zapamatoval verš z tvojí oblíbené básně?“

Ruby se usmála.

Pamela zatleskala. „Konečně!“ řekla. „Úsměv! Měla by ses usmívat častěji – sluší ti to. Ale vážně, Ruby, musíš tomu dát víc času. Ještě ten dům neprodávej. Přemýšlej o tom. James by chtěl, abys tam strávila alespoň nějakou dobu – jak jste to ostatně plánovali.“

To bylo ono, vzpomněla si Ruby, když vkročila do Jestřábího hnízda. V tu chvíli věděla, že ho prodat nemůže. Pamela měla pravdu. James, navzdory svému prohlášení, že bude pokračovat v práci, ji lákal sliby ranních procházek po zlatém písku, následovaných brunchem a tenisovou dvojhrou. Mluvil také o tom, že koupí loď – a ona věděla, že nemyslel malou loďku nebo rybářský trauler. Napadlo ji, jak by se na něj v přístavu dívali, kdyby si tam nakráčel v těch svých jachtařských botách a panamáku. O žádný jachtařský klub se nejednalo, muži tam byli drsní a uměli lidi dobře odhadnout. Jamese by prokoukli jedna dvě. Ruby si povzddechla. Pokud k sobě měla být

upřímná, nemyslela si, že by ho tam hned přijali, ale bezpochyby by je nakonec všechny okouzli.

Prošla jednotlivými pokoji přímo nahoru do kuchyně. Byla to jedna z prvních místností, které se James rozhodl změnit, a Ruby těšilo, že dům obrátil vzhůru nohama. Výhled na moře z prvního patra byl totiž nádherný. Ruby si všimla, že kuchyň září čistotou. Sandra, hospodyně, byla učiněný poklad. Naplnila lednici a spíž základními potravinami a na konci velkého bílého kuchyňského ostrůvku postavila vázu s čerstvými květinami. Ruby vytáhla čerstvě připravený salát s kozím sýrem, který jí tu Sandra nechala. Usadila se ke kuchyňskému ostrůvku a bezmyšlenkovitě jedla, zatímco procházela poštu, odloženou na pultu. Jeden dopis byl adresován Jamesovi. Třesoucíma se rukama ho dala stranou. Pohled na dopisy adresované *panu Knightovi* nesla stále těžce a přišlo jí to najednou stejně podivné, jako když se jí po svatbě změnilo příjmení. Povzdechla si. Měla za to, že o jeho úmrtí informovala všechny. V duchu si poznamenala, že se musí s odesílatelem spojit.

Teprve když dojedla salát, uvědomila si, že kozí sýr nemá nijak zvlášť ráda. To James ho miloval a tenhle salát si dávali pokaždé, když do prázdninového domu dorazili. Byla to tradice a ji ani nenapadlo zmínit se Sandře, že by si raději dala něco jiného.

Ruby odsunula prázdnou misku a podívala se na hodiny. Venku bylo ještě světlo, stmívat se začalo opravdu pomalu. Zvuky moře tlumilo trojitě sklo ve dveřích na balkon. Z toho absolutního ticha se až zachvěla. Vstala, nalila si sklenku bílého vína a přistoupila k balkónovým dveřím, aby se podívala ven.

Všechno najednou utichlo. Tenisový kurt se vyprázdnil. V rohu ležel jediný tenisový míček a zářil do šera. Ztichli dokonce i rackové. Nedalo se už rozeznat, kde se moře setkává s oblohou, protože mlha,

kteřá se nad hladinou vytvořila, všechno pohltila. Ruby vzdychla. Mlha se nad moře vkradla rychle a tiše a připravila ji o výhled, a tím i o příjemně strávený večer, stejně jako jí Jamesova smrt vzala radost a budoucnost. Rozsvítily se pouliční lampy a jejich slabá broskvová záře se mísila s mlžným oparem.

„Typické,“ zamumlala Ruby. „Pokud jsem hledala znamení, že jsem se rozhodla správně, pak tohle není dobrý začátek.“ Pozvedla sklenku vína k ústům a překvapilo ji, že je prázdná. Chystala se znovu si dolít, když pocítila Jamesovu přítomnost, jako by stál vedle ní. Skoro viděla, jak zvedá obočí, a slyšela, jak se ptá: „Je to moudré, když jsi za celý den skoro nic nesnědla?“ Láhev vína jí najednou připadala těžká. Zazátkovala ji a vrátila do ledničky. Beztak se už cítila opilá, ať už to bylo kvůli poklesu adrenalinu, který jí proudil v žilách z toho, jak celou cestu až sem sama řídila, nebo kvůli vypitému vínu, to nedovedla posoudit. Nicméně pochopila, že se ten hlas v její hlavě nemýlí. James věděl, že ona nesnáší pocit opilosti – ztráta kontroly ji vždy rozrušovala.

Ruby zvedla prázdnou sklenku. „Na zdraví, Jamesi,“ řekla. „Děkuju ti, že mi vždy kryješ záda. Moc mi chybíš.“

KAPITOLA 2

FRANKIE

Moře se v ranním slunci krásně třpytilo, což Frankie vykouzlilo úsměv na tváři, i když měli zpoždění. Zpomalila krok, aby se zhluboka nadechla a vychutnala si slanou vůni teplého dubnového vzduchu. Velikonoční víkend sliboval nádherné počasí. Poprvé po několika měsících byla Frankie ráda, že je pátek. *Prodloužený víkend*, pomyslela si, zatímco pozorovala, jak se slunce odráží. Možná si dokonce bude moct přispat, pokud bude mít štěstí, ale nejdřív musí něco vyřídit.

Zastrčila si kadeř rudých vlasů za ucho a s telefonem pevně sevřeným v ruce pospíchala k číslu 3 v ulici Harbour Road. Její šestiletý syn Dillon se pomalu vlekl za ní. Kadeře jeho vlasů, taktéž rudých, které už potřebovaly ostříhat, mu při tom padaly do očí.

„Dillone, pojď už,“ pobídla ho přes rameno. „Nebo přijdeme pozdě.“ Slíbila Sandře, že než odvede syna do školy, kde má probíhat velikonoční tábor pro děti, na který se jí nějakým zázrakem podařilo našetřit, udělá jí tuhle laskavost.

Sandra se nabídla, že si Dillon na týden vezme k sobě, ale Frankie to odmítla. Od kamarádky bylo milé, že přišla s takovou nabídkou, ale Frankie se vždycky dokázala o Dillon postarat bez cizí pomoci. Ačkoli teď, po Aggiiňě smrti, to bylo o dost těžší.

„Já nemůžu.“ Dillon se zastavil. „Koukni, co jsem našel. Je to beruška, možná druh Harlekýn. Učitelka mi o nich vyprávěla, jsou to vetřelci.“

Frankie se zastavila a počkala, až ji syn dožene. Sehnula se, aby si prohlédla berušku na jeho dlani.

„Myslím, že můžeme být v klidu,“ usoudila. „Tahle je maličká. Harlekýni jsou větší, vzpomínáš?“

Zapípal jí telefon. Další zpráva od Sandry.

Zapomněla jsem ti říct, že jsem omylem nechala prádlo v pračce.

Mohla bys ho pověsit?

Frankie obrátila oči v sloup. Kdy přestane dělat jen podřadné práce? Nikdy to neskončí. I když s trochou štěstí tentokrát vedení hotelu vezme její žádost o místo recepční vážně. K tomu přece nepotřebuje titul z managementu nebo hotelnictví – hotel zná jako své boty –, ale má pocit, že vedení její zkušenosti ignoruje. Možná se jim nelíbí, že to příliš neumí s počítačem, ačkoli alespoň jednou týdně zaskakuje za Irinu, když potřebuje skončit v práci dřív, aby odvezla svou matku do nemocnice. Zatím je ale Frankie odkázána na současnou práci. Poslala Sandře esemesku.

Žádný problém. Postarám se o to.

Dillon k ní vzhlédl zářícíma očima. „Asi máš pravdu, maminko. Já na tohle zapomněl. Jak to, že si všechno tak snadno zapamatuješ?“

Frankie mu cvrnkla do nosu a zastrčila telefon do kapsy džínů. „Všechno si určitě nepamatuju,“ odvětila. „Třeba jednou jsem

zapomněla, že mám jít na jedno důležité místo, a když jsem si na to vzpomněla, musela jsem utíkat a málem jsem doběhla pozdě.“

„Co to bylo za místo?“ zeptal se chlapec.

„To ti povím jindy,“ řekla Frankie. Přitáhla mu flísovou bundu těsněji přes jeho drobná ramínka a postavila se. „Teď už máme zpoždění, vždyť víš!“

„No jo, vlastně.“ Dillon přikývl. „Musíme si pospíšet.“

Frankie sledovala, jak její syn při chůzi legračně kroutí boky, zatímco se blížili k domu, kam měla zajít, jak Sandře slíbila. *Jednoho dne ti budu vyprávět, pomyslela si, že jsem málem přišla pozdě na rande s tvým tátou a že to nejlepší, co jsem kdy udělala, bylo jít za ním a říct mu, že ho mám ráda a že mě to mrzí.* Na chvíli zavřela oči, a když je znovu otevřela, Dillon se zrovna otáčel, aby ji gestem popohнал. Nevěděla, co tu vzpomínku vyvolalo, ale rozhodně neměla čas se tím zabývat. Sandra řekla, že majitelka domu číslo tři v Harbour Road – neboli Jestřábího hnízda, jak hlásal nápis na bráně – tam pravděpodobně nebude dřív než v jedenáct, protože v tu dobu měly teprve dorazit stěhovací vozy.

„Ale já teda nevím, kam to všechno dá,“ poznamenala Sandra. „Ten dům má dokonale zařízený. Všechno je tam značkové. Pohovka je z Harrods, proboha, z Harrods! Myslím, že stála skoro dvacet tisíc eur, bez dopravy. Ale to je jedno. Není tam skoro žádný úložný prostor, tak kam dá všechno ostatní? A dostanu za to, že budu muset víc uklízet, taky přidáno?“

Frankie pokrčila rameny. V Jestřábím hnízdě ještě nikdy nebyla, ale vždycky se tam chtěla podívat. Zvenku to místo působilo klidně a upraveně, jako bezpečný přístav v jinak divokém a chaotickém světě. Představovala si interiér tak, jak by ho sama zařídila: stěny a závěsy v odstínech teplé bílé, jemné šedé a pastelově modré. Takový ten dánský dřevěný nábytek, který viděla na Pinterestu, s hladkými

liniemi v medových tónech a povrchem heboučkým jako samet. Kdyby to bylo na ní, vymalovala by jednu stěnu v kuchyni tabulovou barvou, aby si na ni mohl Dillon kreslit křídou a ona zase psát nákupní seznamy a připomínky k úhradě účtů, a na zahradě by nechala postavit jeden z těch fantastických dřevěných domků s houpačkou a skluzavkou. Pískoviště by nebylo potřeba, písečná pláž je hned za rohem. Ta myšlenka jí vyvolala úsměv na tváři, zrovna když zadávala na klávesnici u brány vstupní kód.

Frankie vzala syna za ruku a obešla dům z levé strany směrem k technické místnosti. Sandra jí řekla, že nechá alarm vypnutý, takže o to se starat nemusela. Stačilo jen vyhodit salát s kozím sýrem – Sandra ho zřejmě připravila automaticky a až později si vzpomněla, že by majitelce připomínal jejího zesnulého manžela – a místo něj připravit čerstvý kuřecí salát Caesar. Vsunula klíč do zámku. Dveře se otevřely a odhalily dokonalou, moderní technickou místnost. Frankie vykulila své oříškově hnědé oči.

„No páni, maminko,“ pronesl uznale Dillon, když kolem ní proklouzl. „Tady je to větší než celej náš dům.“

„To ano,“ řekla Frankie. Přejela rukama po dokonalé bílé mramorové desce. Celá místnost byla vymalovaná nabílo a podlahu pokrývaly vzorované dlaždice v odstínech šedé, bílé a černé, které Frankie znala z Pinterestu a které odkazovaly na viktoriánské období. Po pravé stěně se táhla řada velkých oken a na konci oslnivě bílé desky stála ta největší pračka se sušičkou, jaké kdy viděla. Nad spotřebiči byly úhledně uspořádány bílé koše na prádlo a u protější stěny visel sušák s utěrkami a hadry na nádobí. Frankie se zatočila kolem dokola. Prostor naproti oknům představoval dokonale zařízenou šatnu. Byla tam stěna na kabáty, úhledná lavice, na niž si člověk mohl pohodlně sednout a zout si zablácené boty, a spousta polic, kam se ty zablácené

boty daly uložit. Viděla tam uložené jen dva páry vedle sebe, jedny boty černé a jedny růžové. Žádné z nich ale nebyly od bláta. Vypadaly, jako by je téměř nikdo nenosil. Skříně sahaly od podlahy až ke stropu a Frankie se prstem dotkla okraje dvířek, aby nakoukla dovnitř. Váhavě se nadechla. Možná později, až připraví salát a pověsí prádlo, se tam podívá. Znovu se rozhlédla. Přesně takhle si představovala svůj vysněný dům, jen ten její by byl o něco barevnější.

„Bolí mě z toho oči,“ zašeptal Dillon, jak slunce vycházelo zpoza dubnových mraků.

Frankie rychle zamrkala. „No jo,“ řekla. „Nerada bych tu zůstávala a žehlila, když je venku takhle hezky. Pojďme na to. Můžeš se dívat na telku, zatímco já budu pracovat.“

„Na telku? Fakt?“ Dillon začal radostí poskakovat na místě.

„Jo, fakt – a nedělej, jako by ses na televizi nikdy nedíval.“ Frankie pobaveně zavržela hlavou. „Pojď, Sandra řekla, že kuchyň je nahoře. Představ si – kuchyň v patře!“ Otevřela dveře a vedla Dillona širokou chodbou k prostornému schodišti pokrytému kobercem. Stačil jí jeden pohled na ten světlý koberec a zamračila se.

„Ach, kamaráde, myslím, že bychom se měli zout,“ řekla a vyklouzla ze svých starých tenisek. Chlapec se posadil na spodní schod a také se zul. Frankie se modlila, aby měl kalhoty čisté a nezanechal po sobě stopy, až vstane. Její ponožky působily v porovnání s krémovým povrchem špinavě. S povzdechem zvedla jejich boty a vrátila se do komory, kde je uložila do botníku. Možná to nakonec nebyl tak dobrý nápad, ale dlužila Sandře laskavost a alespoň to bude vyřízené.

Frankie vyšla po špičkách po schodech, vzala syna za ruku a společně prošli otevřeným horním patrem. Před nimi se rozprostírala jedna místnost za druhou, všechny s nádherným výhledem na zátoku. Stoupla si před balkonové dveře a odtáhla Dillona stranou právě

ve chvíli, kdy se chystal na naleštěné sklo položit dlaň. Vydechla. Jak se Sandře dařilo udržovat ten dům v tak dokonalém stavu? Byl obrovský a všechno v něm bylo lesklé a načančané. Na konci dlouhé místnosti zahlédla onu zmiňovanou pohovku z obchodního domu Harrods. Frankie se zašklebila. Gauč byl samozřejmě v teplém odstínu bílé barvy, takže ji vůbec netěšilo, že po něm má lézt její nepořádný šestiletý syn, který si oblíbil vyhrabávání červů a pátrání v hromadách dřeva při hledání hmyzu všeho druhu. Bůh ví, co se mu skrývalo pod nehty – už mu je téměř nekontrolovala, protože byl schopný se do pár minut od umytí znovu zašpinit.

Rozhlédla se kolem a uviděla úhledně položený uhlově šedý přehoz na okraji taburetu, a tak ho rychle popadla. Škoda, Sandra ho bude muset po svém návratu znovu perfektně rozložit. Frankie pohybem přehoz rozprostřela na pohovce a svého syna posadila přesně doprostřed.

„Ani se z toho místa nehni,“ nařídila mu a políbila ho na temeno hlavy. „Za deset minut budu mít hotový salát a pak půjdeme zpátky dolů.“

Dillon ztuhnul. V očích mu zajiskřilo. „Pryč odsud?“ zamumlal skrz semknuté rty.

„Ano!“ zasmála se Frankie. „Půjdeme pryč! Bojím se, že jinak ten gauč celý upatláš, jak máš ve zvyku!“

„Já budu dávat pozor, maminko, slibuju.“

„Já vím, broučku – jsi hodný kluk.“ Vzala do ruky dálkové ovládání a upřeně se na něj zadívala. Jak může něco tak malého ovládat televizi tak velkou, že vyplňuje téměř celou stěnu? Nakonec se jí zřejmě podařilo stisknout správné tlačítko, protože obrovská obrazovka se rozblikala. Stiskla další tlačítko a s úlevou si oddechla, když se na obrazovce objevil přehled stanic. „Pustím ti CBeebies?“ zeptala se syna.

Dillon přikývl a pomalu se opřel do přehozem zakrytého opěradla. Frankie při pohledu na něj srdce usedalo. Tou svou pózou jí totiž po každé připomněl, jak klidně působil Liam, když ji žádal o ruku. Řekla mu své „ano“ a Liam se opíral úplně stejným způsobem, aby se hned nato šťastně rozesmál. O tom, co mu odpoví, nikdy nezapochybovala. Vždycky chtěla říct ano, vždycky si byla jistá, že ji miluje. Polkla knedlík v krku a sáhla po zásnubním prstenu na levé ruce. Otočila jím, jako by si něco přála.

„Už můžeš jít, maminko. Já se ani nehnu, neboj.“ Dillonův jemný hlásek ji vrátil do přítomnosti. Byl už zcela pohroužený do sledování televize a matčiných slz si nevšiml. Pohled na něj ji přiměl k úsměvu.

„Tak dobře,“ řekla. „Budu v kuchyni, ano?“

Dillon přikývl. Frankie prošla místností do kuchyně. Ta jí vyrazila dech. Nebyla vůbec taková, jakou ji očekávala. Bylo v ní spousta volného místa a vše bylo chytře rozvrženo. Chvíli jí trvalo, než našla prkénka na krájení, která měla svůj vlastní malý prostor pod pracovní deskou, a další chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že z kuchyňského kohoutku teče i velmi horká voda. Zavrtěla hlavou, sáhla do tašky a vytáhla prázdnou krabičku na oběd, než zamířila k ledničce najít salát s kozím sýrem, který měla vyhodit. *Taková škoda*, pomyslela si, zatímco prohledávala ledničku, plnou nejčerstvějších surovin. Napadlo ji, že místo aby salát s kozím sýrem vyhodila, přendá si ho do své vlastní krabičky na oběd, díky čemuž se bude cítit méně provinile.

„Plýtvání,“ říkávala vždycky její babička Aggie, „vede k nouzi.“ No, to by se dalo říct, kdyby ten salát vůbec našla. Sandra se zřejmě zbláznila. Žádný salát s kozím sýrem nikde nebyl. Frankie protočila panenky a vytáhla čerstvou hlávkou římského salátu a kousek

parmazánu. Položila je na pult a otočila se zpět k ledniče. Její pozornost upoutal kelímek Dillonova oblíbeného jogurtu. Vzala ho do ruky.

Najednou se kuchyní rozezněl mužský hlas, který říkal něco o tom, že ztratil ponožky na pláži, ale že se nemusí bát, protože je Octonauti najdou. Frankie zabouchla dveře ledničky a vběhla do obývacího pokoje, kde z televize vyřvával nějaký hlučný chlap.

Dillon si zakrýval uši rukama, v obličeji zděšení. „Já to chtěl jenom trochu zesílit,“ křičel. „Ale nešlo to ztlumit. Tohle jsem nechtěl.“

„Nic se neděje,“ ujistila ho Frankie, popošla k němu, položila vedle něj kelímek jogurtu a vzala do ruky dálkové ovládání. Chvilí na něj zírала. „Co jsi zmáčkkl?“ zeptala se syna.

„Já nevím,“ zakňoural. „Promiň!“

„To je v pořádku.“ Frankie zatnula zuby a snažila se zůstat klidná. Otočila se k televizi a začala zmateně mačkat tlačítka, dokud se zvuk neztišil. Pak se otočila zpět k Dillonovi a položila dálkové ovládání na taburet.

„Teď je ta hlasitost akorát, ne? Už na ten ovladač radši nesahej.“

Počkala, až Dillon přikývne. V očích se mu leskly slzy a jí se sevřelo srdce. Klekla si před syna a objala ho. „Ach, broučku, neplakej. To je v pořádku, bylo to omylem. Já se nezlobím –“

„Co jste zač?“ rozezněl se místností rozzlobený ženský hlas. Frankie si na chvíli myslela, že zase vychází z televize. Pustila Dillon a otočila se. Ve dveřích se objevila žena v šedém hedvábném pyžamu.

„Ptala jsem se, co jste zač!“ zavrčela žena. „Co děláte v mém domě?“

„Ach, vy jste tady ale být neměla,“ vyhrkla Frankie. Když se snažila vstát, zakopla o taburet a narazila si palec. „Sakra! Ne, promiňte, omlouvám se.“ Odskočila a hned si druhou nohou začala bolavé místo třít.

„Tak co?“ Žena teď měla ruce v bok. Frankie na ni zírala. Byla to drobná žena s rozčuchanými vlasy, ale připomínala Frankie učitelku, kterou kdysi nejvíc nenáviděla. Učitelku, která ji neustále ponižovala a nikdy jí nedovolila zapomenout, že nemá otce. Frankie se konečně narovnala. Nějaká osoba s rozčuchanými vlasy ji nemůže rozhodit.

„Jsem Francesca,“ řekla a pro větší efekt použila nezkrácenou podobu svého jména. „Sandra mě požádala, abych přišla dokončit nějaké práce, na které zapoměla. Říkala, že přijedete až později.“

Žena si ji prohlédla od hlavy k patě. „A to znamená, že vy a váš... syn... se tu v mém domě můžete roztahovat?“

„Ne,“ řekla Frankie. „Samozřejmě že ne. Ale co jsem měla dělat? Nechat ho před dveřmi, zatímco vám budu připravovat salát?“

„U někoho tak zjevně nezodpovědného by mě to nepřekvapilo,“ odvětila žena pomalu.

„Co tím chcete říct?“ Frankie udělala krok vpřed. Začala nevědomky čelist. Učitelka, kterou nenáviděla, často označovala Frankiinuu matku za nezodpovědnou a používala frázi, že „jablko nikdy nepadá daleko od stromu“. Jaký člověk řekne něco takového desetiletému dítěti?

Žena ukázala na kelímek jogurtu na pohovce.

„Není otevřený.“ Frankie se zašklebila. „A já mu ho dát nechtěla. Měla jsem ho v ruce, když se rozeřvala ta televize.“

„To jistě.“ Žena se skeptickým výrazem přikývla. Frankie se nadechla a vtáhla si ret mezi zuby.

„Poslyšte, já se omlouvám,“ začala. „Jenom jsem chtěla Sandře udělat laskavost...“

„To už jste říkala.“ Žena se přesunula k taburetu, vzala do ruky dálkové ovládání a vypnula televizi.

„To je fuk.“ Frankie pokrčila rameny. „Tady jsem skončila. Udělejte

si ten salát sama. Pojď, Dillone, necháme tuhle milou dámu na pokoji. Potřebuje být chvíli sama.“

„Dobře, maminko.“ Dillon se převalil a zvedl se z pohovky, přičemž svou malou ručkou zmáčkl kelímek s jogurtem. Ten se otevřel a jogurt z něj vystříkl, zcela minul šedý přehoz a rozpleskl se po celé pohovce. Skvrny od jahod a smršť bledě růžové barvy začaly pronikat do krémově bílé látky. Žena a Frankie současně vyjekly a vrhly se k pohovce. Frankie sklouzla do kleku, přičemž se jí džíny na kolenou roztrhly ještě víc, a začala jogurt sbírat rukama.

„Proboha,“ vykřikla. „Omlouvám se.“

„Prokrisťapána, přestaňte. Jenom to zhoršujete.“ Zatímco žena sledovala, jak se jahodová skvrna rozšiřuje, celá zbledla. „Nechte to, prostě to nechte.“

Frankie vstala. Jogurt jí z rukou odkapával na dřevěnou podlahu.

„Jenom jsem se snažila pomoci.“ Slova se jí zadržela v krku.

„No, tak to se vám nepovedlo.“ Žena vzala polštář z pohovky a utíkala s ním do kuchyně. Frankie zaslechla zvuk tekoucí vody. Zamrkala a podívala se na své ruce pokryté jogurtem. Proč musí vždycky všechno pokazit? Stále a znovu. Copak se nikdy nepoučí?

„Maminko.“ Dillonův tichý hlas ji vrátil. „Já to neudělal schválně.“

„Já vím, broučku. Pojď. Jdeme.“

S rukama nataženýma před sebou Frankie tiše vklouzla do kuchyně a jedním prstem, který nebyl pokrytý jahodovým jogurtem, chytila rukojeť své kabelky. Prázdnou krabičku od oběda nechala na pultu a odvrátila od té ženy pohled. Zatímco vedla syna po schodech dolů, to poslední, co slyšela, byly zvuky drhnutí a vzdychání.

KAPITOLA 3

RUBY

Ruby stála u balkonových dveří a sledovala, jak ta energická mladá žena kráčí po příjezdové cestě a vychází bránou ven. Pohledem spočinula na chlapci, který kráčel po jejím boku, a přemýšlela, zda se jedná o syna té ženy nebo jejího mladšího bratra. Byl roztomilý, připustila neochotně, i když potřeboval ostříhat a měl trochu rozčuchané vlasy, ale malí kluci by trochu rozčuchaní a nepořádní být měli. Svědčilo to o jeho zvědavosti. Chlapec vzhlédl, aby jí od brány zamával, a ona zjistila, že mu její ruka sama od sebe pozdrav oplácí. Ruby se kousla do rtu, otočila se a vrátila se do kuchyně, kde nechala v dřezu namočený povlak na polštář. Kdyby se jí s Jamesem poštěstilo mít potomky, určitě by jejich vlasy byly také zrzavé. Všichni v jeho rodině měli měděné vlasy, jeho sestra úplně nejkrásnější, které si ani v šedesáti letech nikdy nemusela barvit. Její děti, všech šest, měly stejnou hřívu. Ruby se smutně pouсмála: s jejím jménem – Ruby, tedy *rubínová*, by děti se zrzavými vlasy byly prostě perfektní.

Ponořila ruce do pěny, vzala potah a energicky třela látku, dokud skvrna nezmizela. Potila se. Vypustila vodu a potah vyždímala, jak nejlépe uměla. *James by se rozčiloval, kdyby tu byl*, pomyslela si, když voda z oplachování stékala do odtoku: kvůli nehodě s jogurtem

a kvůli tomu, že se po lokty máčela ve špinavé vodě. Ta pohovka způsobovala víc starostí než radosti. Trvalo celou věčnost, než jim ji doručili, a byla na ní vidět i ta sebemenší skvrnka. James ji s ní překvapil po jedné cestě do Londýna, kde se jen tak mimochodem zmínila, že se jí líbí. Ve skutečnosti po ní ale zas tak moc netoužila. Rozhodně se jí nelíbila natolik, aby se kvůli ní rozčilovala před malým děckem.

Ruby semkla rty. Nevěděla, co ji to předtím popadlo, ale neměla to dopustit. Chudinka dítě se pořádně leklo, když tak zaburácela – to na něm poznala. Z pomyslení, že ho vyděsila, jí bylo úzko. Měla se ovládnout, vyčítala si – měla se zdvořileji zeptat, co se děje, a pak by se tak nerozčilila. Ruby si otřela slzu z tváře a povzdechla si. Udělala chybu a měla by se té mladé ženě, Francesce, omluvit. Třeba má na ni Sandra číslo a ona by jí mohla zavolat a pokusit se jí to vysvětlit.

Zazvonil jí telefon a ona neochotně popadla utěrku, aby si osušila ruce. Přitom ji napadlo, jestli se potah na polštář v sušičce nesrazí. Zvedla telefon. Byla to Sandra.

„Haló? Frankie mi volala. Nech mě ti vysvětlit, co se stalo,“ vyhrkla Sandra do telefonu hlasitě. Ruby si na chvíli telefon oddálila od ucha a pak si, se stisknutým kořenem nosu, vyslechla Sandřinu omluvu.

„Sandro,“ přerušila ji Ruby, když žena přestala mluvit, aby se nadechla. „Poslyš, přestaň, prosím. Skvrnu z pohovky jsem odstranila. Není třeba, abys ke mně dnes odpoledne chodila. Škoda, žes mi neřekla, že jsi sem poslala někoho jiného.“

„To by přece nedávalo smysl.“ Sandra do telefonu zvýšila hlas. „Neměla jsi být doma, a tak bys o tom ani nevěděla.“

Ruby se zamračila. „Sandro, tohle je můj dům. Můj domov.“

Sandra pokračovala, jako by ji neslyšela. „Frankie je milá mladá

žena, potřebuje práci a já věděla, že se na ni můžu spolehnout. Kvůli tomu, jak ses k ní chovala, se teď cítí jako zločinec – vždyť jsi na ni křičela před jejím synem. Je to ještě dítě!”

„Já jsem to takhle nechtěla,“ řekla Ruby a do očí se jí nahrnuly slzy. „Neměla jsem s ní tak mluvit.“

Sandra pokračovala dál, tentokrát však o poznání tišeji. Ruby utřela dřež utěrkou a slova své hospodyně vnímala jen na půl ucha. Jak je tak poslouchala, pocítovala čím dál menší touhu se té mladé ženě, o níž Sandra nyní mluvila jako o Frankie, omlouvat. Ruby věděla, že by se neměla nechat ovlivnit Sandřiným nekonečným monologem, ale čím déle mluvila, tím méně byla ochotná poslouchat – až do chvíle, kdy Sandra zmínila prádlo v pračce. Potlačila nutkání odseknout, že jí stejně měla říct, že do jejího domu poslala cizí osobu, ukončila hovor, položila telefon displejem dolů na pult a odebrala se do prádelny. Začala vyndávat prádlo z pračky, trochu uražená, že ji Sandra nepovažuje za schopnou pověsit pár kousků oblečení. Jako kdyby nikdy nepracovala – vždyť se sama kdysi jako hospodyně starala o domácnost jedněch náročných klientů, a tak věděla, co s vypraným prádlem udělat. Sandra si to měla už pamatovat – koneckonců Ruby tehdy pracovala se Sandřinou sestrou Valerií. Bylo to pochopitelně už dávno – spočítala si to a zděsila se. Před více než třiceti lety. Třicet let... Jak to, že ten čas utekl tak rychle?

Ruby se zachvěla a otřela si ruce. Přála si, aby si předtím oblékla teplé flanelové pyžamo, a hromadu prádla, která teď ležela v koši, se rozhodla ignorovat. V domě byla zima, přestože venku svítilo slunce. Stále ještě se nenaučila s jistotou zapnout topení a přála si, aby měla krb. Nespokojeně si teď vzpomněla, jak navrhla, aby si pořídili otevřený krb, když se do domu, kde se právě pilně pracovalo, přišli před lety podívat na probíhající renovaci.

James tehdy rozložil plány po stole. Pohltily ho natolik, až se Ruby musela naklonit přes stůl, aby si je také prohlédla. Nebyl tam žádný krb ani kamna, ani sporák. Nechápatě přimhouřila oči. James si všiml jejího zmatení, když jí doléval víno do sklenky.

„Co se děje? Nelíbí se ti to?“ zeptal se.

„Líbí. Moc se mi to líbí,“ odpověděla rychle. „Kde bude krb?“

„Tam přece žádný krb nebude.“ Zasmál se její naivitě. „Vždyť se jedná o pasivní dům.“

„A co to znamená v případě, že se jedná o něčí domov?“ Ruby se zpočátku snažila poslouchat, ale když James začal vysvětlovat, co je to pasivní dům, jaká je jeho konstrukce a proč je to cesta k energetické účinnosti, přistihla se, že přestává vnímat. Až po jeho monologu se začala znovu soustředit.

„To je cesta vpřed, Ruby. Díky tomuhle projektu konečně plně chápu, jak to bude fungovat.“ Usmál se na ni. „Tak proto nemůžeme mít otevřený krb.“

Ruby si vzpomněla, že na Jamese jenom hleděla a přemýšlela, jak mu říct, že by bylo krásné sedět v zimě u otevřeného krbu v obývacím pokoji a kochat se pohledem na vlny v dálce. Zoufale po tom toužila. Otevřený krb byl jednou z věcí, které na domech milovala nejvíc. Bez ohledu na to, jak špatný měla den, večer u otevřeného krbu ji vždy uklidnil. Vzpomínala si, jak se vracela ze školy – mokrá, s vlasy rozčuchanými od větru a unavená – a zahřívala se u krbu s miskou horké polévky, kterou pro ně matka vždy připravila. Pro někoho, kdo žil celý rok u moře, to bylo ideální jídlo, zejména během nevyhnutelných krutých zimních období. Vzpomínala na své tehdejší přesvědčení, že pokud se sem měli na důchod přestěhovat, musela by na krbu trvat. Věci však nešly podle plánu.

Dodnes litovala, že ho ke krbu nepřemluvila. Chybělo jí teplo

otevřeného ohně a teď, když se toto místo mělo stát jejím trvalým domovem, si přála, aby do renovace mohla tehdy víc mluvit.

Byla polovina dubna a slunce pražilo do oken prádelny. Předpověď slibovala neobvykle teplý jarní den, podobný tomu předchozímu, i když ne tak klidný. Ale pak si Ruby vzpomněla, že vítr se tady na pobřeží často mění. Člověk musí být připravený na jakékoli počasí. Opřela si koš s prádlem o bok, sušičce se ze široka vyhnula a přešla k prádelní šňůře, aby pověsila povlečení a ručníky, které silící vítr hezky čechral. Vítr jí vhněl vlasy do očí, tak si je odhrnula a rozhlédla se kolem.

Zahrada se před ní rozprostírala v různých odstínech zelené. Ostříhané živé ploty ohraničovaly prostor mezi pozemkem a cestou, která vedla přímo od hlavního domu k malému altánku na konci zahrady. Altánek nikdy nepoužívala, protože podle ní v něm bylo plno pavouků a škorvů. Ačkoli se třásla zimou, dlouze si prohlížela oválné záhony růží uprostřed trávníku po obou stranách cesty. Růže vypadaly žalostně. Zahradník je prořezal až příliš radikálně. Holé stonky trčely k nebi téměř rozzlobeně a vyčítavě, nicméně v létě na nich vyraší nové zelené listy a obrovské tmavě purpurové květy. Jejich vůně byla omamná, ale Ruby ji z celého srdce nenáviděla. Připomínaly jí švagrovou, která růže milovala, ale Ruby do své rodiny nikdy nepřijala. Ve společnosti se k ní chovala zdvořile, ale od Jamese Ruby věděla, že ji na zásrubní oslavě nazvala zlatokopkou. Od té doby bylo těžké mít tu ženu nebo jakékoli růže, ráda.

Ruby vadilo, že od svatby nepracovala a na Jamesovi byla zcela závislá. Nezáleželo na tom, že jí řekl, že ji potřebuje doma, že je jeho oporou a útočištěm. Slova jeho sestry ji zasáhla tak, jak měla – jako trn skrz koženou pracovní rukavici. Růže se podle ní přetvařovaly stejně jako její švagrová. Byly okázalé a nápadné, zároveň však ostré a chladné.

Kritickým pohledem se teď rozhlížela po zahradě o rozloze jednoho akru. Působila tak fádně. Nebylo na ní vůbec nic hezkého ani zábavného. Jejich dům v Dublinu měl menší zahradu, kterou však pečlivě navrhl a osázel nějaký slavný a oceňovaný zahradník. Choval se ale tak nerudně, že se mu Ruby raději vyhýbala. Vzbuzoval v ní pocit, že je ve svém vlastním domě pouhá návštěvnice, a navíc nepříliš dobrá hostitelka, když mu k pití nabízela vodu z kohoutku, na což reagoval opovržlivým úšklebkem. Přesto musela uznat, že odvedl fantastickou práci. Kamkoli se podívala, viděla něco zajímavého. Vybudoval tajuplná zákoutí s posezením, a dokonce i roztomilé jezírko. Se svými nejbližšími přáteli tam strávili spoustu času. Bezpochyby jí to bude chybět.

Narovnala se v ramenou. Přece nemůže být tak těžké přetvořit zahradu podle svého přání. Ruby odhodlaně přelezla nízký živý plot a vykročila po trávníku. Jako první se rozhodla zbavit se těch staromódních růží a místo nich přidat do záhonku více barev. Spoustu barev a více tvarů, mnoho různých druhů rostlin. Vzrušením se z toho až zachvěla. Nedaleko od vesnice se nacházelo zahradní centrum, mohla tam dnes zajet a vybrat si spoustu rostlin. Do večera by je mohla zasadit a v polovině léta by celá zahrada zářila barvami. Nebude to zrovna ideální, ale byl by to začátek a pak by mohla plánovat další fázi. Dá si rychlou sprchu, lehkou snídani a za necelou hodinu by mohla vyrazit.

Zatímco spěchala zpátky do domu, smála se a sama pro sebe si tleskala. Projekt, to bylo přesně to, co potřebovala, aby se zase cítila jako člověk. Za ten rok a půl od Jamesovy smrti tak nějak pomalu opustila všechny skupiny, jichž byla do té doby členkou. Jako poslední odešla ze čtenářského klubu, ač ho sama založila. Nejhorší na tom bylo, že ji ani trochu netrápilo, že se vzdala všech svých koníčků.

Opustit známé tváře pro ni bylo vcelku snadné. Někteří známí na ni hleděli soucitně, jiní se o její zármutek a ztrátu vůbec nezajímali. Pamela byla jediná přítelkyně, která se snažila udržet ji v jejich kruhu. Občas Ruby požádala, aby s nimi zašla do divadla nebo na čtení poezie, ale ostatní ji většinou nechávali na pokoji. Ruby se domnívala, že je to možná kvůli tomu, jak je její smutek příliš čerstvý, ale pravdou bylo, že mezi ty lidi stejně nikdy úplně nezapadla. Byla si jistá, že ji ženy mezi sebe přijaly jen proto, že jejich manželé obchodovali s Jamesem. *Teď už na tom nezáleží*, pomyslela si. Měla zahradu, o kterou se musela starat. Bude mít co na práci a její mysl se alespoň nebude pořád toulat ke vzpomínkám na starý život.

Dala si tu nejrychlejší sprchu v životě a jogurt, který si vybrala k snídani, zhltna, aniž se stihla zamyslet nad jeho chutí. Popadla kabelku a klíče od auta a lehkým krokem seběhla po schodech ke vstupním dveřím.

Po hlasitém zabzučení úplně nadskočila. Vykoukla ven ze dveří a zjistila, že před bránou stojí obrovská stěhovací dodávka a u interkomu nějaký mladý muž. Ruby s povzdechem odložila kabelku na stolek v předsíni, stiskla tlačítko pro otevření brány, aby dodávka mohla vjet dovnitř, a kývla na tři muže, kteří už stáli u dveří domu. Na své nové zahradnické dobrodružství si bude muset počkat.

KAPITOLA 4

FRANKIE

„No to snad není možné,“ povzdechla si Frankie, když se podívala na svůj rozpis pokojů.

„Je mi líto, holka,“ řekla Valerie. „Ti lidé přijíždějí z Westmeathu – myslím, že jeden z nich má rakovinu a potřebuje odpočívat, ale cestují společně, takže dorazí všichni najednou.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbila Frankie.

„Já vím, že ano,“ řekla Valerie. „Jsi přece profík. Mimochodem, přimluvila jsem se za tebe u vedení. Řekla jsem jim, že mají pořádné štěstí, že jsi v jejich týmu. Držme si palce, ať mě tentokrát poslechnou.“

„Díky, Val, držím všechny palce, které mám!“ Frankie se na ni usmála a pak spěchala do prvního pokoje, do jehož úklidu se měla pustit.

Frankie si nejprve nastavila časovač na svém telefonu a rudé kudrny si svázala do ohonu. Do dvou hodin odpoledne měla uklidit tři pokoje, jak jí řekla Valerie, vedoucí pokojská, protože hosté kvůli svatbě požádali o brzký příjezd do hotelu. *Hodně brzký příjezd*, pomyslela si Frankie nespokojeně. Svatba se konala až následující den!

První pokoj měla hotový raz dva. Předchozí host ho zanechal takřka bez poskvrnky, kromě mírně zmuchlaného povlečení. Frankie otevřela okna a pustila se do práce, takže místnost za chvíli zářila

čistotou. Poslední pokoj však byl něco úplně jiného. Páchlo to v něm alkoholem, koše přetékalý láhvemi a plechovkami a podnos pokojové služby se převrhl na koberec. Nebylo možné, aby ho stihla uklidit a ještě dorazila včas do školy vyzvednout Dillona. Frankie si vyhrnula rukávy, překročila podnos a otevřela okno. Venku prosvítalo dubnové slunce skrz majestátní duby, které právě začaly pučet. U nouzového východu se shromáždilo několik zaměstnanců, aby si dopřáli pauzu na cigaretu.

Frankie je chvíli pozorovala a uhlazovala si pracovní halenu. Smáli se, vtipkovali a rozebírali, co všechno hosté napáchali. Někteří se domlouvali na skleničce po práci. Frankie nekouřila, takže by tam s nimi nepostávala, ani kdyby mohla. Beztak toho měla až nad hlavu se staráním se o Dillona – na nějaké seznamování neměla čas.

Sklonila se, aby zvedla podnos, a pustila se do práce. Pokoj dokončila s několikaminutovým předstihem a rozběhla se po zadní cestě od hotelu. Celá zadýchaná dorazila ke škole právě ve chvíli, kdy se učitelka chystala vrátit s Dillonem zpátky dovnitř.

„Promiň,“ lapala po dechu Frankie. „Ten pokoj, co jsem dneska uklízela, byl v hrozném stavu.“

„Nic se neděje,“ odvětila s úsměvem Maggie, Dillonova učitelka. „Tušila jsem, že jsi na cestě, a Dillon je úplně zlatíčko. Kdybych měla třídu plnou takových broučků, život by byl dokonalý.“

„Díky.“ Frankie se usmála. Toho hlasu ve své hlavě, který jí říkal, že má přece jen pět minut zpoždění a že Maggie to opravdu neobtěžuje, si nevšímala. Nesmírně jí vadilo, když se s vyzvednutím Dillona opozdila. Vůči Maggie to nebylo fér. Šestileté a sedmileté děti měla učit, ne jim dělat družinářku.

„Není zač,“ zavolala Maggie přes rameno, zatímco se vracela do školy.